

Болния погледна съ умиление жена си. Очуди го нейната грижа и очитѣ му се прелѣха отъ сълзи.

Тя взе една намокрена кърпа, поизтри му очитѣ, за да разбере да ли не е нужно въ кафето му да тури отъ праха, а болния (почувствувалъ грижа върху себе си, каквато никога не бѣ виждалъ — пожела: да се направи кафе за него и за госта.

— За мене не трѣбва. Азъ ще прескоча да затворя кръчмата. — Вие си пийте кафето, а като дойда за мене е лесно.

Следъ тия думи Павелъ излезе.

Царка постави кафеничето и реши докато се завърне Павелъ да постави въ кафето всичкия прахъ, та ако ще заспива за винаги мжжъ ѝ — да заспи.